

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 122.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

φύτῳ ἀπόδος, εἰκότως καὶ Εὐσεβίου
πλείον ἑκείνων ἡγησέσθαι ἂν εἴη δι-
χῆρος.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. ρκβ.

Ἀποδέχουμαι μὲν σου τὸν θάου ζήλον,
ὅτι πλεῖ ἱερωσύνην ὑβελίζομένην ὑπὸ
Εὐσεβίου τῆ κατ' ἀντίφρασιν τῆς εὐ-
σεβείας ἕως ἑαυτὸν κεκληνότος, θεώ-
μηρος ἀθανάκτει. ἰεζῶν γὰρ ἱερωσύνης
ἀνάξιος ὠν, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς ταύτην
εἰσεκόμασεν, ἐκ τῶν καὶ τοῖς ἑπιτυ-
χοῦσιν αὐτῶν νέμει, εὐωνον καὶ πεπα-
τημένον φάσμα, πλεῖ θέλει λειτουργ-
ῆσαι ἡ γέμνος, ἀλλ' ἐπειδὴ τῶ θεῷ καὶ
ἀδεύεσθαι ταύτῃ ἀντικεικλή, τῶ νυκί
μὲν μακροθυμοῦσι, ἵν' εἰς μετάνοιαν
τοῦς πᾶσινας ἀγάγη, ἕσπερον δὲ οὐκ
οἴσονται τὰ γιγνώμενα, ἀλλ' ἀφορήτως
οὐλοῦσι τὰς κολάσεις. ἑαυτῶν ἑπι-
μελόμενοι τὰς ἡσυχίας ἀγαθῶν. εἰ μὲν
γὰρ ἦν τι ἐκ τῆ παρησιόσασθαι κέρ-
δος, εἰδέναι ἂν παρεχώρησα, καὶ τοὶ διὰ
τοῦτο πολλὰ καὶ ἑπιβουλεύεις. ἀλλ' ἐ-
πειδὴ σιγῆς ὁ χερσός, ἀναμείνω μὲν τὸ
κλειτῆν.

Μάρωνι. ρκγ.

Μὴ τῶ συγνώμης τυχεῖν προσδο-
χῆν, ἀλλ' ἀπαντὲς πλημμελεῖς ἀλλὰ τῶ
μὴ πλημμελεῖν πλεῖ ἀσφάλεια ποιεί-
ς. πολλοὶ γὰρ τῆ προσδοκίᾳ τῆς
συγνώμης, πολλὰ δράσαντες, τῆς συ-
γνώμης διήμαρτον, μήτε γνωσιμαχί-
σαντες, μήτε συζητῶντες.

Μαρτινιανῷ, Ζωσίμῳ, Μάρωνι,
Εὐσταθίῳ. ρκδ.

Ἐπειδὴ ὁ θεαπέσιος Παῦλος, τὸ σκεῦος
τῆς ἐκλογῆς, ὁ τῶ τῆ Χριστῆ νοημά-
των ταμίας, ὁ γῆν καὶ θάλασσαν ῥυθμί-
σας, ὁ βαρβάρους φιλοσοφεῖν ἀναπέ-
σας, Ἑλλήνων χεῖρας ἀπεφῆνατο εἶναι
τοῦς τῶν πέλας ὀλιγοροῦντας φήσας,
εἰ δὲ πῆς τῶν ἰδίῳν, καὶ μάλιγα τῶν

fuæ gradum peccatum reddit. Quocirca
si is qui semen dedit, stirpium causa est,
meritò quoque Eusebium maioribus lu-
ctibus ac lamentis, quàm illos prosequi
conuenit.

Lampetio Episcopo. 122.

Diuinum quidem tuum zelum probo,
qui sacerdotij dignitatem ab Eusebio (qui
per antiphrasim à pietate sibi nomen im-
posuit) contumelia affici perspiciebat, indi-
gneris ac stomacheris. Nam quia cùm sa-
cerdotio indignus esset, nescio quo pacto
in illud irrupit: hinc fit, ut quibusuis etiam
illud tribuat, vilem scilicet ac protritam
quandam rem diuinum ministerium exi-
stimans. Verùm quoniam hæc ad diuinũ
& incorruptum iudicem spectant, qui
nunc quidem animi æquitate ac lenitate
vititur, ut peccantes ad pœnitentiam ad-
ducatur, postea autem ea, quæ sunt minimè
feret, verùm intolerandos cruciatus con-
stituet, nostros ipsi animos curantes que-
rem agamus. Nam si quis fructus ex re-
prehendēdi libertate oriretur, nemini ipse
hac in re cessissem, etiam si ob eam causam
insidiis perfæpe appetitus. Verùm cùm
hoc tempus silentium postulet, iudicem
expectemus.

Maroni. 123.

Ne consequendæ veniæ spe atque expe-
ctatione perpetuò pecca, verùm à peccato
abstinendo securitatem tibi cõpara. Mul-
ti enim veniæ spe multis sceleribus admis-
sis veniã minimè assecuti sunt: ut qui nec
ad meliorem frugem se receperint, nec
etiam veniam impetrarint.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
Eustathio. 124.

Quandoquidem Paulus, vas inquam
illud electionis, ille Christi censuum pro-
mus condus, qui terram ac mare compo-
suit, qui barbaros ad philosophicum vitæ
genus amplectendum adduxit, Gentilibus
deteriores eos esse pronunciauit, qui pro-
ximos negligunt, his verbis vtens, Si quis
1. Tim. 5.

X ij